ε

Когато войната започна, Горски изнесе цветята на балкона.
Вече нямаше да може да се грижи за тях.
Събра малко належащ багаж. Беше странно съсредоточен и съвсем методичен.
Не се обади на никого. Не взе мобилен телефон. Никакви дигитални устройства.
Всичките секретни планове и информация, дошли до негово знание, си бяха в главата му.
Нямаше да може да ползва колата, защото така можеха лесно да го проследят.
Когато излезе от вратата – изглеждаше като турист с раница на гръб.
Всъщност животът в града си течеше нормално, хората още не знаеха, че са застрашени. Ако бяха чели или гледали новините, сигурно си мислеха, че просто някъде, в друга страна, далеч от тях, има някакъв конфликт, че всичко е локално и не се отнася до тях.
Горски обаче знаеше какво следва.
Във всеки случай, когато прекрачи прага на дома си за последно, той не изглеждаше като беглец, а приличаше повече на човек, който отива на планина.
Може би имаше няколко дни, за да се опита да стигне до мястото, откъдето да продължи дейността си. Преди да завърлува бясната паника на жителите, която сама по себе си вероятно щеше да вземе доста жертви.
Горски се качи на автобуса, продупчи си билетче и съзерцаваше града, който напускаше.
Нямаше представа дали хаосът ще го пощади.
Когато сложи тежката си раница на седалката до себе си – се замисли колко малко неща от всичките, които беше купувал и събирал през живота си, можеше да вземе със себе си сега; колко малко от тях имаха смисъл и значение в тая минута.

В автобуса се качи контрола.

„Карти и билети!”

Горски се стъписа, замисли се, после затършува по джобовете и подаде намачкания вече със хартия. Гледаше хората в униформи и нещо си мислеше.
Направиха му проблем за прекалено голямата раница и че не си е купил отделен билет за нея.
Горски изпита особено усещане от това, че трябва да каже дори най-малката реплика, точно в тоя момент.
Плати си глобата - без да спори - и сложи новия лист хартия в един от джобовете.

Щеше да си го запази.
Даде си сметка, че вероятно за първи и последен път се качва в обществен транспорт и плаща глоба, но е доволен, странно доволен, че това се случва.

manuiloff.com „Книга на промените” ©Александър Мануилов, 2012-14 г./ „Book of Changes” ©Alexander Manuiloff, 2012-14